

"Ultima soluție" în ecuația mântuirii

25 noiembrie 2005

Gili Cârstea

Citeam de curând un comentariu al unui cărturar adventist din țara noastră prețuit de poporul nostru, mai ales pentru faptul că este printre pușinii care mai știu ceva despre Minneapolis și chiar declară că el apreciază solia 1888. Poziția lui m-a făcut să înțeleg mai bine logica înalților demnitari ai lui Israel atunci când au fost confrunțați cu “neprihănirea veșnică” (Dan 9:24) descoperită în fiul unui tâmplar anonim din Nazaret.

Îmi imaginez comentariile lor caustice în pauzele ședințelor din Sinedriu, pe marginea discursurilor publice ale Domnului Hristos. Cred că au fost teribil de revoltați la auzul concepției Lui despre caracterul Tatălui, oglindit în Scriptură. Cum era posibil ca un membru al poporului ales, educat în respect și teamă față de scrierile lui Moise și ale proorocilor, să răstălmăcească cu asemenea candoare afirmațiile clare ale Scripturii? El susținea că ceea ce s-a spus în vechime înseamnă altceva decât au înțeles ei. De exemplu, “ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.” Noul profet din Nazaret spunea că legea aceasta trebuie înlocuită cu întoarcerea celui alt obraz. Exista așa ceva în Scriptură? Categorie nu. El nu oferea nici un suport biblic. Totul era bazat doar pe autoritatea personală, pe un “așa vă spun Eu” (Mat 5:21-48).

Savanții lui Israel aveau exemple multiple și clare că Dumnezeu nu a procedat niciodată astfel, și nici nu a recomandat poporului Său să procedeze așa. Existau versete suficiente care dovedeau fără tăgadă că Dumnezeu a răspuns cu violență maximă, uneori chiar excesivă, la obrăznicia sau nesupunerea omenească. Nu a fost violență excesivă atunci când a omorât patruzeci de copii pentru că l-au jignit pe omul Lui? Nu era suficient, în acest caz, insultă pentru insultă, așa cum cerea legea?

Sigur, aveau și ei cunoștința faptului că Dumnezeu este dragoste, că este bun, milos și îndelung răbdător. Dar toate acestea până la un punct. Atunci când oamenii depășesc limitele răbdării divine, dragostea încetează și intră în funcțiune violența – amenințare, constrângere și apoi pedeapsă capitală.

Cum s-a transmis această imagine deformată despre Tatăl până în secolul 21, deși noi avem Golgota sub ochi în toată splendoarea ei? Ascultați ce spune cărturarul nostru despre care vorbeam mai sus:

“Dumnezeu nu folosește forța violentă în locul forței iubirii. Dar când toate mijloacele harului s-au epuizat, El recurge la violență, deși nu-l face plăcere. În Apocalipsa 20 citim: 'Un foc s-a pogorât din cer și i-a mistuit!'. Același lucru s-a întâmplat cu Sodoma, cu Nadab și Abihu, cu vrăjmașii lui Ilie (Gen. 19:24; 2 Rg. 1:10, 12, 14; 1 Cr. 21:26; 2 Cr. 7:1; Lc. 9:54; 17:29; Ap 10:1; 13:13; 20:9). Pe alții, Dumnezeu i-a distrus în alte moduri (i-a înghițit pământul, au fost uciși de fiare, mușcați de șerpi, uciși cu pietre de concetățenii lor LA PORUNCA LUI DUMNEZEU, sau spânzurați, decapitați ori arși, la aceeași poruncă divină. Biblia este suficient de clară în această privință și nu admite răstălmăciri, așa cum încearcă unii să interpreteze. Mesajul este clar. Cine nu se supune Creatorului, mai devreme sau mai târziu va primi pedeapsa meritată, fiind deconectat de la sursa vieții. Folosirea forței este, însă, ultima soluție.”

Această poziție este o respingere categorică a misiunii și învățaturii lui Isus Hristos, o variantă modernă a vechiului “Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!” (Isa 30:11). Hristos nu a predicat niciodată așa ceva, iar viața Lui nu a fost nimic altceva decât o oglindire fidelă a felului în care trăiește Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Tatăl locuia în El, și nu a recurs niciodată la violență atunci când El sau ucenicii Lui au fost maltratați. Pentru El, ultima soluție nu este “folosirea forței,” așa cum susține teologul nostru, ci facerea de bine dusă până la sacrificiu de sine.

Deși poziția lui este oficială și larg răspândită în poporul nostru, ea nu este cu nimic mai bună decât a cărturarilor din Sinedriu acum două mii de ani. A susține că Dumnezeu este dragoste, ca apoi să amendezi afirmația cu “dar când toate mijloacele harului s-au epuizat, El recurge la violență, deși nu-l face plăcere” este mai dăunător decât a spune franc în față că Dumnezeu este ură.

Ce valoare are susținerea unui criminal adus în fața tribunalului, și care spune curții: “Știți, eu sunt un cetățean corect, respect legea, îmi iubesc semenii, dar uneori, când nu mai am nici o soluție, devin violent și omor oameni. Vă spun, domnule judecător, nu-mi face nici o plăcere, dar nu văd cum aș putea proceda altfel.” Ar putea fi el declarat nevinovat pe baza acestei mărturii? Ar putea, în două cazuri: Dacă este declarat nebun, sau dacă judecătorul este corupt.

Când spune “El recurge la violență,” rabinul nostru explică în detaliu ce înseamnă aceasta. Nu este vorba de violență de limbaj, sau cel puțin psihică. Este vorba de omor în masă, uneori de genocid, așa cum rezultă din versetele pe care le citează.

Dar cea mai problematică este ultima parte a acestui citat. Autorul spune: “Mesajul este clar. Cine nu se supune Creatorului, mai devreme sau mai târziu va primi pedeapsa meritată, fiind deconectat de la sursa vieții. Folosirea forței este, însă, ultima soluție.”

Aceasta este cea mai surprinzătoare deformare a adevărului, rezultată din pana vreunui cărturar modern. El susține că măcelul din vechime, indicat prin versete, este opera lui Dumnezeu și transmite mesajul că nesupunerea va fi rezolvată cu deconectare “de la sursa vieții.” Prin urmare, homosexualii din Sodoma erau conectați la sursa vieții, iar Dumnezeu i-a deconectat prin foc. Straniu. Noi știm că omenirea a fost deconectată de la

sursa vieții odată cu păcatul lui Adam, atunci când natura divină a fost despărțită de natura umană, iar actul a fost unul voit, conștient și împotriva dorinței lui Dumnezeu. Toți urmașii lui Adam s-au născut deconectați de la sursa vieții, iar scopul lui Dumnezeu este să ne reconecteze la această sursă. Mărturia ne spune că acest scop al lui Dumnezeu a fost realizat, pentru prima oară de la căderea lui Adam, în persoana lui Isus Hristos, care a fost făcut un templu al lui Dumnezeu prin Duhul (DA 161), iar cele două naturi despărțite prin păcat au fost unite din nou.

Ce sens are să pedepsești cu deconectarea de la sursa vieții un om care este deja deconectat? O persoană deconectată nu mai trebuie omorâtă, deoarece pedeapsa capitală stă tocmai în acea deconectare, care este un act deliberat al individului, și nicidecum, dar NICIDECUM o decizie a justiției divine. Ar trebui să știm că ființele create, “de la serafimul luminos și sfânt până la om” se despart de izvorul vieții atunci când aleg să părăsească drumul neprihănirii, din diverse motive. Deconectarea se produce când cineva alege fărădelegea (DA 764), din proprie inițiativă și nesilit de nimeni. A spune că Dumnezeu deconectează pe cineva este sinonim cu a spune că Dumnezeu forțează pe cineva să păcătuiască, ceea ce este aberant.

Planul de mântuire este exact invers. Dumnezeu urmărește să-i convingă pe păcătoși să se lase conectați la izvorul vieții, iar efortul lui Dumnezeu în această direcție a mers până la sacrificiu de Sine. Toți cei ce se vor lăsa convinși, privind la Hristos, vor fi reconectați. Ceilalți vor fi lăsați să se bucure de alegerea pe care au făcut-o, refuzând să se lase făcuți părtași de natură divină. Ei se vor prăbuși în moartea a doua, iar Dumnezeu va trebui să Se consoleze cu gândul că neprihănirea cere respectarea libertății de alegere. Iar noi vom fi acolo, în acel ceas greu pentru Dumnezeu, spre a confirma că nu se mai putea face nimic pentru acești copii ai Săi. Chiar ei vor recunoaște că Dumnezeu a procedat corect cu ei, și că locul lor este în iazul de foc. Cu toate acestea, pentru inima lui Dumnezeu va fi o tortură imensă, egală doar cu dragostea pe care a investit-o în ei de-a lungul timpului. Atunci se va vedea clar adevărul spuselor lui Dumnezeu, când a avertizat că în clipa în care o ființă neprihănită face alegerea liberă de a trece de partea fărădelegii, ea va “muri negreșit.” Se va putea constata și minciuna diavolului, când a contracarat declarația lui Dumnezeu, afirmând: “Hotărât că nu veți muri.” Până atunci, orbirea noastră colectivă ne va mângâia orgoliul că am înțeles corect adevărul și stăm tare la vechile hotare.

Ultima propoziție din citatul în discuție este și mai elocventă: “Folosirea forței este, însă, ultima soluție,” spune cărturarul nostru.

Vreau și eu să știu care dictator nu a folosit forța ca ultimă soluție. Nimeni nu recurge la forță până nu a epuizat toate mijloacele de persuasiune spre a obține supunere. Nici chiar Hitler nu a apelat la “ultima soluție” fără ca mai înainte să epuizeze toate metodele amăgirii și constrângerii. Nici chiar Satana nu apelează la violență decât după ce și-a exersat toate șmecheriile de a câștiga pe urmașii lui Hristos de partea lui. “Cei aleși” sunt mai prețioși dacă trec alături de el decât dacă sunt omorâți. Cu cei mai mulți dintre ei nu a reușit manevra, și a apelat la ultima soluție: “Au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereastră, chinuți; au murit uciși de sabie, au pibegit îmbrăcați cu

cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evr 11:36-38).

Cât mai trebuie să treacă până când profesorii noștri vor descoperi “farmecul inegalabil” al Tatălui în viața și cuvintele lui Hristos?

“Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercițarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana” (DA 22).